

SZABAD NÉP

A Magyar Szakszervezetek Országos Tanácsának távirata
a harcban álló angol rakodó- és szállítómunkásokhoz

Július 30—31-én országos építőipari értekezleten
vitatják meg a minisztertanács határozatát
az ipar vezetői és élmunkásai

A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJÁNAK KÖZPONTI LAPJA

VII. EVFOLYAM, 167. SZAM

ARA 50 FILLER

CSÜTÖRTÖK, 1949 JÚLIUS 21

16 VASMUNKÁS A FŐVÁROS ÉLÉN

A Ganz Vagonygyár vasesztergályosát választották Budapest polgármesterévé és munkást választották az alpolgármesteri székbe is. Az ország fővárosának legfőbb vezetése, amely a múltban olyan urak birtokában volt, mint Sipőcz, a korrupt sikkasztó dzsentri és a hozzá hasonlók, — már évek óta munkásirányítás alatt van, de ma került végleg, személy szerint is munkászekerekbe.

Pongrácz Kálmán elvtárs, az új polgármester, a hétszázézer lélekszámú nagybudapesti proletariátusnak fia, a munkásosztály hatalmas családjá érdekének hűséges képviselője. Sipőcz és a hozzá hasonlóak egy maroknyi kizsákmányoló csoporthoz tartoztak, ezeknek érdekében a dolgozók ellen „igazgatták” a fővárost. Pongrácz elvtárs annak a munkásosztálynak a fia, amely a többi dolgozó rétegekkel szövetségben kormányozza az országot. Ezért az ő polgármesteri kinevezése a munkásosztály győzelme, de egyúttal az összes dolgozók sikere is.

Rákosi elvtárs angyalföldi beszédében azt mondta: „A magyar demokrácia erejét azon is mérjük, hogy a munkások, a dolgozó parasztok és gyermekeik mennyire foglalták el népünk életében az uralkodó posztokat.” A főváros polgármesteri tiszttségének betöltésénél a magyar munkásosztály fontos posztot foglalt el, hiszen az ország lakosságának több, mint egyhatoda él a rövidesen közigazgatásilag is megvalósuló Nagy-Budapesten, amely nemcsak az ország legnagyobb városa, szíve, de egyben a magyar ipar szíve is és lakosai között van a magyar ipari munkásság zöme.

Számszerűen, munkájánál fogva már régen a munkásságé volt a vezető szerep a fővárosban. Az övé volt akkor is, amikor a polgármesteri székből a kizsákmányolók kis csoportjának érdekében vezették a főváros ügyeit. Hiszen a fővárost a munkások építették! A palotákat, a villanegyedeket is, amelyeket munkájuk elvégzése után el kellett hagyniuk, a villamosokat és autbuszokat is, amelyek egyáltalában nem, vagy csak kis számban jártak a munkáskerületekben, a villanyerőműveket is, amelyek a munkásnegyedekben drágábban adták az áramot. Megvetettek voltak, páriáknak tekintették ekkor a munkásokat, de mégis a munkások erejét, alkotóképességét hirdette minden utca, minden ház, az egész főváros.

Ez az alkotóerő még fokozottabban érvényesült a felszabadulás után, amikor első ízben került kommunista vezetés alá a főváros. Budapest hőskora volt ez, amikor fényes vizsgát tettünk, megmutatva, hogy a munkásosztály pártja megoldhatatlannak látszó feladatokat tud elvégezni. Az egész főváros és az egész ország csodálata és elismerése kísérte a Kommunista Párt munkáját, amelyel talpraállította a fővárost, megmentette millió lakosságát az éhségtől.

Döntő szerepe volt a munkásságnak az elkövetkezendő időkben, a főváros vezetésébe is befurakodott reakció elleni harcok idejében. Nem kevesebbről volt szó ezekben a harcokban, mint arról, hogy kié legyen az ország. Nem kevesebbről, mint arról, hogy másoknak építsék-e a munkások a házakat, a villamosokat, a villanytelepeket, a polgármesteri és miniszteri székeket, vagy maguknak. A munkásosztály — élén a főváros munkásságával — hatalmasat alkotott ebben az időben is, amikor az országnak és a fővárosnak is fontos vezetőposztjai

voltak ellenséges kezekben. Ebben az időben lett Budapest világhíressé, az újjáépítés jelképévé, ebben az időben vertek rohammunkával Duna-hidakat, állítottak talpra gyárakat, takarítottak el romrengetegeket. És a munkásság, amely mindkét kezével és egész szívével ott állott a gépek mellett, bizony nem egyszer kényszerült arra, hogy letegyje a szerszámot és az utcára vonulva vívja meg harcát, biztosítsa áldozatos munkájának gyümölcsét a maga számára, az egész dolgozó nép számára. Nem egy ízben döntötte el az ország sorsát, védte meg népünk szabadságát a fővárosi munkásság utcai tüntetésével, demonstrációval és az ellenséget éppen az készítette megjutamodásra, hogy a munkásság törhetetlen hűséggel követte a Párt hívó szavát, akár újjáépítésről, rohammunkáról, munkaversenyéről volt szó, akár nyílt harcokról.

A munkásosztály vezető ereje érvényesült abban is, hogy a reakciós vezetés megsemmisítése után politikai szövetségeseinkkel egyetértésben tudtuk előrevinni a főváros ügyeit, a fővárosi dolgozók ügyeit. Az új polgármester kinevezése egyik fontos jele annak, hogy a munkásosztály vezető szerepe Pártunk harcának eredményeképp most személy szerint is valósággá vált.

Am nemcsak jelképes a jelentősége annak, hogy Budapest polgármesteri székébe ipari munkás került. Az új polgármesterre és az alpolgármesterre nagyon jelentős feladatok várnak. Kinevezésük nem befejezése a főváros munkásságát megillető térhódításnak, hanem egyik fontos lépése és fontos feltétele ennek. Feladatuk, hogy eltüntessék a régi rendszer fővárosi garázdálkodásának minden maradványát. Az „úri negyedek” és a munkáslakta külvárosok közötti ordító különbség, amely oly szemléltetően ábrázolta, milyen volt a polgármesteri szék régi birtokosainak osztálypolitikája, — még nem tűnt el teljesen. A munkásnegyedekben elhanyagoltabbak voltak az utak, rosszabb a közlekedés, hiányosabb a csatornázás, egészségtelenebb az ivóvíz, drágább a villany. Ennek a munkásellenes politikának sok nyoma tűnt már el, de sok még eltüntetésre vár. A főváros élére állított munkáselvtársak feladata, hogy megszívleljék Rákosi elvtárs útmutatását, aki a csepeli küldöttség előtt hangsúlyozta, hogy Pártunk az elhanyagolt munkásnegyedek felkarolását tekinti első sorban szívügyének.

Fontos lépés lesz a régi fővárosi vezetés munkásellenes politikájával szemben vívott harcban Nagy-Budapest közigazgatási egységének megvalósítása. A dolgozók régi álma valósul meg ezzel. A régi rend urai azért akadályozták ezt, azért gáncsolták el Nagy-Budapest tervét, mert félték attól, hogy túlságosan megnövekedik a fővárosban a gyáripari munkásság számszerű aránya és súlya. Mi azért is meg akarjuk valósítani Nagy-Budapest közigazgatási egységét, hogy a munkásosztály számszerű aránya, súlya a fővárosban ne csak megnövekedjen, hanem döntő legyen.

Budapest a munkáshatalom országának fővárosa. Ide tekint bizalommal, reménységgel az egész ország dolgozó parasztsága, első sorban innen vár támogatást, segítséget, útbaigazítást. Innen vár első sorban traktorokat, gépeket — és traktoristákat is. Budapestre úgy tekint a baráti népi demokratikus országok lakossága és az egész világ szabadságvágyó népe, mint az

épülő szocializmus frontjának egyik szilárd oszlopára. Szükséges ezért, hogy Budapesten egyre inkább és egyre láthatóbban érvényesüljön a munkásosztály döntő súlya, vezető szerepe. Szükséges, hogy fokozatosan megszűnjenek azok a hátrányok, amelyekkel a reakciós fővárosi vezetés sújtotta a munkáslakta területeket, városrészeket és ezek a főváros méltó részeivé emelkedjenek.

Pongrácz elvtárssal a munkásmozgalomnak olyan harcosa kerül a főváros élére, aki mind az esztergapad mellett, mind az ország egyik legnagyobb üzemének élén jól megállta a helyét. Azokhoz tartozik ő is, akik bebizonyították, hogy a vezető állásba emelt munkások nemcsak el tudják végezni munkájukat, hanem minden tekin-

tetben jobban el tudják végezni, mint a tőkésrendszer képviselői végeztek.

Növekszik azoknak a munkásoknak a serege, akiket a Párt és a dolgozó nép bizalma üzemek, városok, csapatok, fontos hivatalok élére állított és akik munkájukkal is igazolják a szocializmus fölényét a kapitalizmussal szemben. A dolgozó nép minden ilyen kinevezést meg-megújuló örömmel fogad. Nemcsak a közvetlen munkáselvtársak, hanem az egész munkásosztály a maga ügyének, a maga sikerének könyveli el ezeket a kinevezéseket. Megerősíti benne az öntudatot, az országot vezető osztály öntudatát. Megerősíti benne a felelősség érzetét is. Az öntudatos munkásság arra gondol, hogy minden újabb térhódítása növeli fele-

lősségét és kötelességérzetét is az egész ország, az egész nép iránt. Arra gondol, hogy nemcsak a polgármesteri, vagy vezérigazgatói székből kell az odahelyezett munkásoknak jobban vezetniük az országot, hanem testvéreiknek is, az esztergapad mellett dolgozóknak is ez a feladatuk. Arra gondol, hogy a munkásosztály vezető szerepének érvényesülnie kell új munkás-polgármesterek, munkás-törzstisztek, munkás-vezérigazgatók, munkáskövetek, munkás-miniszterek kinevezésével is, de érvényesülnie kell azzal is, hogy a gépek jobbat, többet és olcsóbbat termelnek.

Ezért áll ma Budapest és az egész ország munkássága még lelkesebben, mint eddig, a gépek mellé, arra gondolva: munkás, vasesztergályos lett a főváros polgármestere,